

Arrest

nr. 161 165 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1975.

Op 26 maart 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenote.

Op 16 september 2015, met kennisgeving op 1 oktober 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.03.2015 werd ingediend door.

Naam: D. (...)

Voornaam: D. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Cicekdagi

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)'

Als bewijs van haar inkomsten legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attesten van ABVV Houthalen dd. 15.06.2015 en 13.07.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode april-juni 2015 een (aanvullende) werkloosheidsuitkering ontving

- activa werkkaart ddO 28.05.2015

- arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid dd. 26.05.2015; bijbehorende loonfiches (A. (...) Intérim NV) voor de periode 25.05.2015 - 21.06.2015; vergoedingsbewijzen (werkuitkering Activa) voor de RVA dd. 04.06.2015 en 02.07.2015

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. Immers, gezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is en er slechts inkomsten van 1 maand worden aangetoond is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt:

” De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.”

Verzoeker heeft de Turkse nationaliteit, doch verblijft sedert geruime tijd in België bij de referentiepersoon.

Aldus deed verzoeker op 26.03.2015 een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie, in functie van de referentiepersoon.

Dat verzoeker echter dd. 01.10.2015 een beslissing ontving , waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat deze beslissing stelt dat verzoeker niet aan de gestelde voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie, verzoeker zou niet hebben aangetoond dat referentie persoon over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt daar hij zijn aanvraag niet geactualiseerd heeft.

Dat het om een manifeste onredelijke en onjuiste beslissing gaat.

Verzoeker heeft een attest van ABVV Houthalen neergelegd waaruit blijkt dat referentiepersoon voor april-juni 2015 een (aanvullende) werkloosheidsuitkering ontving en een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid dd.26.05.2015. Referentiepersoon is momenteel nog steeds werkzaam bij het uitzendkantoor F. (...) Interim (zie bijlage).

Daar referentiepersoon, nog steeds tewerkgesteld is bij F. (...) Interim en hiervoor voldoende inkomsten verkrijgt, beschikt verzoeker wel degelijk over stabiele en regelmatige inkomsten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat in toepassing van het artikel 39/79 van de wet dd. 15.12.1980 de indiening van onderhavig beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel schorst."

2.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota:

"Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet aangegeven waarom verzoeker bevolen wordt het grondgebied te verlaten.

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker die determinerende motieven kent zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker toont geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (RvV, 29 maart 2012, nr. 78.303)

Inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)'

Als bewijs van haar inkomsten legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attesten van ABVV Houthalen dd. 15.06.2015 en 13.07.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode april-juni 2015 een (aanvullende) werkloosheidsuitkering ontving

- activa werkkaart dd 28.05.2015

- arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid dd. 26.05.2015; bijbehorende loonfiches (Actief Interim NV) voor de periode 25.05.2015 – 21.06.2015; vergoedingsbewijzen (werkuitkering Activa) voor de RVA dd. 04.06.2015 en 02.07.2015

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. Immers, gezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is en er slechts inkomsten van 1 maand worden aangetoond is met de voorgelegde documenten niet afdoende

aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.” (eigen onderlijning)

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat die overwegingen, die steun vinden in de stukken die door verzoeker werden voorgelegd in het kader van zijn aanvraag, kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de referentiepersoon momenteel nog steeds werkzaam is bij het uitzendkantoor F. (...) Interim en verwijst daarvoor naar de tweede bijlage die hij bij zijn verzoekschrift voegt.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel ontegensprekelijk dat dit stuk niet werd voorgelegd aan verwerende partij in het kader van de aanvraag. Dienaangaande, dient te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing beschikte. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, zodat die stukken niet dienstig kunnen worden aangevoerd. (zie: RvS, 1 september 1999, nr. 81.172; RvS, 19 november 2002, nr. 112.681)

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan.

Het middel is ongegrond.”

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon in het kader van de aanvraag gezinshereniging op grond van genoemde bepaling heden beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en wordt verduidelijkt dat een bevel wordt uitgereikt omdat het legaal verblijf in België is verstrekken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig

middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon volgende stukken voorlegde naar aanleiding van haar aanvraag voor een verblijfskaart:

- Vergoedingsbewijzen van de RVA voor de maanden mei en juni 2015
- Loonbrieven voor de periode 25 mei 2015 - 21 juni 2015
- Attesten van ABVV met betrekking tot werkloosheidsuitkeringen voor de maanden april – juni 2015
- Een werkkaart van de RVA
- Een arbeidsovereenkomst voor interimarbeid van 26 mei 2015 tot 29 mei 2015

Uit de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet nu uit de voorgelegde bewijzen niet blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden stabiel en regelmatig zijn, nu interimarbeid tijdelijk is van aard en er slechts inkomsten ten belope van één maand zijn voorgelegd en het aan de verzoekende partij toekwam haar aanvraag te actualiseren.

Het betoog van de verzoekende partij is geheel gesteund op de stelling dat de referentiepersoon nog steeds tewerkgesteld is via uitzendarbeid en hiervoor voldoende inkomsten verkrijgt, zodat zij heden wel beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Zij voegt bij haar verzoekschrift stukken om deze tewerkstelling te staven.

De verzoekende partij kan de verwerende partij echter niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die zij pas na het nemen van deze beslissing heeft overgemaakt. De verzoekende partij laat na het motief van de beslissing tot weigering van verblijf zoals hierboven weergegeven, te weerleggen. Bovendien kan verzoekende partij worden

gewezen op het feit dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op de aanvrager rust, zodat van de verzoekende partij kon worden verwacht dat zij aanvullende stukken aan de verwerende partij zou hebben overgemaakt, quod non in casu. Verschillende dienende stukken betreffende haar inkomsten voor het nemen van de bestreden beslissing had door de verzoekende partij kunnen overgemaakt worden voor het nemen van de bestreden beslissing. Voorts kan worden opgemerkt dat niets de verzoekende partij in de weg staat een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij meent over de stukken te beschikken die aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij kon in casu - rekening houdend met de documenten waarover zij ten tijde van het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden beschikt - geheel terecht besluiten dat er geen afdoende bewijs voorlag van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoekende partij blijkens de bewoordingen van het middel eveneens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten worden geen andere grieven aangevoerd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN